

David și Solomon

David și Solomon

Cererea lui David de a zidi o casă pentru Domnul exprima o dorință a lui Dumnezeu, dar Dumnezeu intenționa ca un altul, foarte apropiat de David, dar nu David, nu cel care-l slujise cu credință în suferință, ci fiul lui, care avea să domnească în glorie, să fie împlinitorul.

Astfel, cartea 2 Cronici ne prezintă venirea la tron a fiului lui David și construirea templului. Deși există această deosebire între David și fiul lui - amândoi fiind antetipuri ale Domnului nostru Isus Hristos în suferință și în glorie - am greși mult dacă am crede că David nu a avut înaintea lui Dumnezeu o parte mai bună decât fiul lui. Credința este mai bună decât rezultatele ei și dacă am putea avea cerul fără calea credinței pe pământ, nicidecum nu am fi atât de binecuvântați cât sperăm să fim. Aceasta, pentru că tocmai aici îl cunoaștem pe Dumnezeu așa cum nimeni nu-L poate cunoaște în cer. Când mergem în cer, noi nu vom pierde aceasta, ci o vom avea în toată perfecțiunea. Astfel, Dumnezeu ne oferă locul cel mai bun oriunde, atât pe pământ, cât și în cer, și nu pentru că noi am avea vreun merit, ci deoarece Domnul Hristos are toate meritele.

Dar întâi a fost suferința Domnului Hristos, și aceasta are întâietate. Întâi El a trebuit să sufere, apoi a fost înviat din morți, iar gloria Lui este urmarea suferințelor Lui. Desigur, nu ne referim la gloria Lui personală exterioară - aceasta este altceva - ci la gloria pe care o primește ca om, pentru că în aceasta avem și noi o parte, deși nu am fi putut avea dacă El nu ar fi fost Dumnezeu. Totuși, ceea ce este propriu lui Dumnezeu nu se poate pune problema să fie dăruit omului. Nimeni nu poate deveni Dumnezeu. El era Dumnezeu în calitate de Cuvânt înainte ca să fie omul Isus Hristos - Domnul din eternitate în eternitate. Aici noi vorbim despre un antetip al Domnului ca om și împărat - și în aceasta, de asemenea, fiul preaiubitului.

David are semnificația de „preaiubit”, nu Solomon. Solomon este omul păcii, care decurge din obiectul dragostei Domnului. Deci, după cum David a avut bucuria de a fi iubit de Dumnezeu și de a-l fi Lui plăcut într-un fel în care Solomon n-a fost, da, într-un mod mai profund și mai deplin prin durerile și suferințele lui pe calea credinței pe care a urmat-o pe pământ, David s-a și alipit de Dumnezeu mai mult decât a fă-cut-o Solomon vreodată.

David este caracterizat prin chivot iar Solomon prin altarul de aramă. Este o deosebire. Chivotul era obiectul pe care nici un ochi omenesc nu-l vedea, dar era cel mai aproape de Domnul, pe când altarul de aramă era o privescătoare măreață, pe el fiind sacrificați mii de viței. Acolo putea poporul să privească ceva măreț și glorios. Unul era înaintea poporului, celălalt înaintea lui Dumnezeu.

Aceasta este o mare deosebire și aceeași deosebire o putem vedea și acum între doi creștini (unul fiind spiritual, iar celălalt nespirtual). Nu este o deosebire în aceea că unul îl iubește pe Domnul Isus și altul nu, pentru că acela care nu-L iubește nu este creștin.

„Dacă nu iubește cineva pe Domnul Isus Hristos, să fie anatema!” (1 Corinteni 16.22). Dar chiar dacă nu este nici o deosebire în ce privește natura dragostei, poate fi o mare diferență în măsura ei, și marea diferență se manifestă în aceasta: cel nespirtual îl iubește pe Domnul pentru ceea ce reprezintă El pentru om, pe când cel spiritual apreciază ceea ce este El pentru Dumnezeu. Și aceasta nu este în nici un caz o pierdere pentru el, ci un mare câștig, deoarece mai important este ce suntem înaintea lui Dumnezeu decât ce suntem înaintea oamenilor.

De aceea David ținea foarte mult la chivot, mai mult chiar decât la tron.

Solomon, fără îndoială, își prețuia mult tronul, dar prețuia mult și altarul lui Dumnezeu. Nu dorim să spunem că nu prețuia chivotul, dar, în fond, „din prisosul inimii vorbește gura” (Matei 12.34) și când aflăm că un om este preocupat în mod deosebit de un lucru, putem fi siguri că inima lui este legată de acel lucru, pentru că noi întotdeauna suntem caracterizați prin ceea ce urmărim.

De aici se vede importanța cuvintelor noastre, așa cum ne învață Domnul în Matei 12. Dacă suntem cinstiți, cuvintele noastre ne exprimă gândurile. Nu vorbesc despre oamenii necinstiți, dar când oamenii sunt sinceri - și este de așteptat, cât de cât, ca măcar creștinii să caute din toată inima să fie sinceri - gura arată starea inimii și deci când vorbim despre noi înșine este evident ce avem înaintea.

Când suntem umpluți de Domnul Isus, gura nu va înceta să mărturisească despre El; dar ceea ce deosebește spiritualitatea de lipsa spiritualității este înțelegerea relației intime a Domnului Hristos cu Dumnezeu mai curând decât efectul imediat al lucrării Lui asupra noastră.

„Solomon și adunarea au căutat pe Domnul. Și acolo, pe altarul de aramă care era înaintea cortului întâlnirii, Solomon a adus Domnului o mie de arderi-de-tot” (2 Cronici 1.6). Acolo întreaga adunare L-a întâlnit pe Dumnezeu. Era locul unde se puteau apropia de Dumnezeu, nu locul în care Dumnezeu Se descoperea; acolo omul putea să se apropie cel mai mult de Dumnezeu. Totuși Dumnezeu aprecia acest lucru drept bun, deși nu era cel mai bun.

„În timpul nopții, Dumnezeu S-a arătat lui Solomon și i-a zis: «Cere ce vrei să-ți dau». Solomon a răspuns lui Dumnezeu: «Tu ai arătat o mare bunăvoință tatălui meu David»” (2 Cronici 1.7-8). După cum Moise și Iosua împreună constituie un antetip al Domnului Hristos la începutul istoriei, tot așa sunt și David și Solomon la instaurarea împărăției. De aceea Solomon se baza pe ceea ce făcuse David.

„Acum, Doamne Dumnezeule, împlinească-se făgăduința Ta, făcută tatălui meu David, fiindcă m-ai pus să domnesc peste un popor mare la număr ca pulberea pământului! Dă-mi dar înțelepciune și pricepere, ca să știu cum să mă port în fruntea acestui popor! Căci cine ar putea să judece pe poporul Tău, pe poporul acesta atât de mare?” (2 Cronici 1.9-10). Aceasta era foarte frumos: el prețuia poporul și îl prețuia nu pentru că era poporul lui, ci pentru că era poporul lui Dumnezeu. Și aceasta este foarte important.

Să presupunem că în relația cu Adunarea lui Dumnezeu, noi i-am privi pe cei credincioși ca fiind ai noștri. Atunci am fi întotdeauna geloși pentru ei și ne-ar fi mereu teamă ca ei să nu asculte pe altcineva în afară de noi și am fi mereu dornici să le modelăm opiniile după ale

noastre, după mintea noastră, probabil foarte îngustă. Oricum, nici un om, indiferent cât de mare ar fi el, nu are toate darurile și nu aceasta este ordinea dorită de Dumnezeu în Adunarea Sa.

Principiul lui Dumnezeu este contrar acestuia. Toate lucrurile sunt ale noastre, fie Pavel, fie Apolo, fie Chifa (1 Corinteni 1.12-13; 2.4-7); deci orice împiedică lucrarea darurilor date de Dumnezeu în folosul poporului Său este fals ca principiu, iar poporul lui Dumnezeu ar trebui nu numai să se simtă liber, ci chiar să se simtă obligat să profite de tot ceea ce îi oferă Dumnezeu spre binele lor. Și aceasta pentru că el este poporul lui Dumnezeu și nu aparține nici unui om. Indiferent de cât de onorat de Dumnezeu ar fi omul, poporul s-ar simți mai onorat ca poporul lui Dumnezeii.

Și acesta este aspectul asupra căruia insistă Petru. În ultimul capitol al celei dintâi epistole, Petru le spune bătrânilor: „Păstoriți turma lui Dumnezeu" (1 Petru 5.2). Ei sunt turma lui Dumnezeu și trebuie să fim atenți ce facem cu turma lui Dumnezeu. Păstoriarea turmei lui Dumnezeu este aspectul pozitiv, dar ne este prezentat și un aspect negativ: „nu constrânși, ci de bunăvoie; nu pentru câștig rușinos, ci cu dragă inimă; nu ca domnind peste cei dați vouă, ci fiind modele turmei" (1 Petru 5.2-3). Deci turma nu trebuia tratată ca fiind a lor, și în aceasta stă îndemnul dat bătrânilor: ei trebuia să păstorească turma lui Dumnezeu, nu să stăpânească peste ei ca asupra unor lucruri pe care le-au moștenit.

Acum Solomon avea să-și primească partea. El nu privea poporul ca fiind al lui, peste care să guverneze el și prin care el să-l slujească lui Dumnezeu, ci ca un popor pe care i l-a încredințat Dumnezeu. Acesta este un aspect solemn care reprezintă și un exercițiu pentru conștiință. Astfel, el a cerut înțelepciune, pentru că într-adevăr de aceasta avea nevoie.

Dacă ar fi fost poporul lui, el ar fi putut avea destulă înțelepciune, dar, deoarece era poporul lui Dumnezeu, el a cerut înțelepciune de la Dumnezeu. Aceasta este ce a cerut el, nu bogăție, nici viață lungă. Și Dumnezeu, primind cererea inimii lui Solomon, i-a spus: „Fiindcă dorința aceasta este în inima ta, fiindcă nu ceri nici bogății, nici averi, nici slavă, nici moartea vrăjmașilor tăi, nici chiar o viață lungă, ci ceri pentru tine înțelepciune și pricepere ca să judeci poporul Meu, peste care te-am pus să domnești"... Ce har minunat de la Dumnezeu! El spunea poporul Meu" și nu-l era rușine de popor. Vom vedea cât de slab și supus greșelii era acest popor al lui Dumnezeu. Atunci era în cauză un popor pământesc; acum este un popor ceresc, iar responsabilitatea noastră este mult mai înaltă decât cea a lui Israel, așa cum cerurile sunt deasupra pământului. Vreau să spun că, în poziția noastră, suntem supuși altor reguli, unui regim complet diferit.

Înțelepciunea și pricepera îi sunt date. Îți voi da pe deasupra, bogății, averi și slavă, cum n-a mai avut niciodată nici un împărat înaintea ta și cum nici nu va mai avea după tine" (2 Cronici 1.11-12).

Apostolul a simțit nevoia unui alt fel de înțelepciune. Și Dumnezeu i-a dat-o, dar nu numai lui. Fiecare dintre noi are nevoie de înțelepciune, pentru misiunea lui, acolo unde se află. Unde este această înțelepciune și în ce constă ea? „Hristos este puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu".

Înțelepciunea lui Solomon s-a exersat în sfera ce cuprinde totul de la cedrul din Liban până la isopul ce crește pe pereți. Era o înțelepciune pământească ce avea drept subiect inima omului și lucrurile de aici, de jos. Și așa o vedem arătată în mod divin în cartea Proverbe, care este o culegere de înțelepciune divină privind lucrurile pământești.

Dar, după descoperirea Domnului Hristos și după ce El și-a luat locul în cer, vedem un alt fel de înțelepciune, pentru că important este ce-l face plăcere Domnului Isus cel glorificat și așezat la dreapta lui Dumnezeu.

„Solomon s-a întors la Ierusalim după ce a părăsit înălțimea de la Gabaon și cortul întâlnirii. Și a domnit peste Israel. Solomon a strâns care și călărime; avea o mie patru sute de care și douăsprezece mii de călăreți pe care i-a așezat în cetățile unde ținea carele și la Ierusalim, lângă împărat. Împăratul a făcut argintul și aurul tot atât de obișnuite la Ierusalim ca pietrele, și cedrii toți atât de obișnuiți ca sicomorii care cresc în câmpie" (2 Cronici 1.13-14).

Era cea mai mare mărturie de măreție care s-a văzut vreodată în vreun oraș de pe pământ. Nici chiar Augustus, cel care «a găsit Roma de cărmidă și a făcut-o de marmură», nu poate fi comparat cu Solomon. „Solomon își aducea caii din Egipt; o ceată de negustori ai împăratului se ducea și-i lua în cele pe un preț horâtat; se duceau și aduceau din Egipt un car cu șase sute de sicii de argint și un cal cu o sută cincizeci de sicii. Tot așa aduceau și pentru toți împărații heteților și ai Siriei" (2 Cronici 1.16-17).

Aici ni se relatează totul, dar nu în așa fel încât să scoată în evidență greșelile lui. Știm foarte bine că acești cai și mai ales mulțimea de soții au devenit o cursă pentru Solomon. Dar cartea Cronicilor nu urmărește să prezinte responsabilitatea împăratului, nici cum a falimentat el în ce privește mărturia pentru Dumnezeu.

În cartea Împărați se pune problema responsabilității, pe când în Cronici predomină aspectul planului divin, în aceasta constând diferența dintre cele două cărți, care nu sunt o simplă repetiție. Există diferențe semnificative în felul în care sunt prezentate aceleași evenimente. Dar diferențele nu sunt din voia omului, ci din puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu. Și, după cum David a fost oprit să-și ducă la îndeplinire dorința inimii de a construi un templu, lucrare care i-a fost rezervată lui Solomon, Duhul lui Dumnezeu ne arată că motivul central pentru care a domnit Solomon este tocmai construirea casei lui Iehova.

„Solomon a poruncit să se zidească o casă Numelui Domnului și o casă împărătească pentru el. Solomon a numărat șaptezeci de mii de oameni ca să ducă sarcinile optzeci de mii ca să taie pietre în munte și trei mii șase sute ca să-i privegheze. Solomon a trimis să spună lui Hiram, împăratul Tirului: «Fă-mi și mie cum ai făcut tatălui meu David, căruia i-ai trimis cedri ca să-și zidească o casă de locuit»" (2 Cronici 2.1-3).

Așa va fi uneori și în împărăția Domnului Isus. El, căpetenia lui Israel, se va folosi și de națiuni, iar națiunile, reprezentate aici prin împăratul Tirului, vor da din toate ale lor, bogății și glorie, în semn de prețuire pentru Împăratul împăraților și Domnul domnilor.

Dar ar fi o mare greșeală să confundăm acea zi cu principiul timpului de acum. Sunt mulți copii ai lui Dumnezeu care gândesc că este spre gloria lui Dumnezeu să aibă o arhitectură măreață și impunătoare și cea mai bună muzică pentru a încânta urechile, și toate pe măsură. Dar aceasta este metoda iudaică de a-L onora pe Dumnezeu, nu cea creștină. Dimpotrivă, ceea ce se cuvine la noi este rugăciunea și cântarea cu duhul și cu mintea; și orice nu este caracterizat de Duhul Sfânt și nu este folosit de Duh pentru a-L mărturisi pe Domnul Isus Hristos - orice nu este prin credință - este eșec total.

Aceste simple imagini folosite pentru a reprezenta adevărul, deși erau lucruri admirabile în vremea iudeilor, nu au nici un rost în prezent. Este ca și cum ne-am întoarce la grădiniță, după ce am ajuns majori. Este un joc de copii legat de lucrurile divine, așa cum făceau copiii lui Israel. Ei erau mici și aveau cărți cu poze potrivite pentru grădiniță.

Acum ar fi o mare greșeală să ne întoarcem la grădiniță și aceasta este greșeala ritualurilor, indiferent sub ce formă și în ce măsură. Este o mare greșeală să presupunem că, dacă un lucru este în Biblie, el are întotdeauna aceeași autoritate. Dacă ar fi așa, atunci ar trebui să jertfim și mai mulți țapi și viței, pentru că, în fond, ar fi o mai mare mărturie despre jertfa Domnului Hristos decât în orice altă vreme a dispensațiunii iudeilor.

Aceste jertfe nu fuseseră numai instituite temporar pentru Israel, ci credincioșii practicau sacrificiile de când a intrat păcatul în lume. Deci ar fi cu atât mai mult un teren plauzibil pentru argumente în favoarea unor sacrificii materiale decât pentru splendoarea templului sau chiar pentru un spectacol modificat al cortului. Dar adevăratul loc sfânt pentru noi este în ceruri. Și prin perdeaua dinăuntru care a fost ruptă prin sângele Domnului Hristos ne putem apropia de Dumnezeu. Orice gând cu privire la un loc sfânt sau un loc de închinare pe pământ este o în-toarcere de la creștinism la iudaism.

Spun acestea pentru că sunt de o mare importanță practică și pentru că nici un creștin nu ar trebui să evite să privească în față aceste lucruri. Nu este acesta obiectivul Duhului Sfânt care caută să-i scoată chiar și pe iudei din acest sistem, nu să aducă națiunile în el? Ritualismul este opusul învățării epistolei către Evrei. În fond, este apostazie, o apostazie față de adevărul lui Dumnezeu dezvăluit acolo. De aceea susțin că ritualismul nu este ceva inofensiv și nu sunt de acord cu cei care spun: „Pot să mă închin lui Dumnezeu la fel de bine într-o catedrală ca și într-o cocioabă”. La aceasta răspund că nu L-aș putea adora deloc acolo unde spectacolul lumii este în centru și că locul celui credincios este oriunde poate fi în comuniune cu Mântuitorul răstignit și respins.

clickbible.org